

For at vi ikke skal falde fra

Prædiken 5. juni 2011 i Martinskirken og Gratiakirken v. pastor Leif G. Jensen

Salmer: 238v1-6, 19, 271, 238v7-10

Evangelium: Johannes 15,26-16,4

Når Talsmanden kommer, som jeg vil sende til jer fra Faderen, sandhedens ånd, som udgår fra Faderen, skal han vidne om mig. Men også I skal vidne, for I har været med mig fra begyndelsen. Sådan har jeg talt til jer, for at I ikke skal falde fra. De skal udelukke jer af synagogerne, ja, der kommer en tid, da enhver, som slår jer ihjel, skal mene, at han derved tjener Gud. Og det skal de gøre, fordi de hverken har kendt Faderen eller mig. Men sådan har jeg talt til jer, for at I, når den tid kommer, skal huske på, at jeg har sagt det til jer. Men jeg sagde det ikke til jer fra begyndelsen, fordi jeg var hos jer.

Når disciplene og vi kommer ud for modstand og forfølgelse, fordi vi tror på Jesus Kristus og tjener ham, har vi brug for styrke, hvis ikke vi skal falde fra. For frafaldet er jo en nærliggende udvej. Når det bliver svært at være kristen kunne det være løsningen, at vi holder op med at være kristne. Den udvej vil Jesus bevare os imod at vælge. Og derfor har han talt sådan til sine apostle – og gennem dem til os. ”Sådan har jeg talt til jer, for at I ikke skal falde fra.”

FRAFALD

1. Frafald er jo noget, der rammer disciple. Det rammer ikke hedninger og vantro. De lever jo borte fra Herren og kan ikke falde fra. Men det kan vi, som tror på Kristus. Jesus selv siger det f.eks. i lignelsen om sædemanden: *De på klippen er dem, som med glæde tager imod ordet, når de har hørt det; men de har ikke rod, de tror kun til en tid og falder fra, når prøvelser sætter ind (Luk 8,13).* Og Paulus siger om sig selv: *Hvem er magtesløs, uden at jeg også er magtesløs? Hvem falder fra, uden at det svier i mig? 2 Kor 11,29.*

2. Tænk f.eks. på dyreverdenen. Tag en flok fugle på træk. Det er farligt, hvis en fugl isoleres fra flokken. Da bliver den et let bytte for rovfugle. Men forbliver den i flokken, er den langt bedre beskyttet.

Sådan også med os kristne. Frafald begynder ofte med, at man mister kontakten: Kontakten til Guds ord og kontakten med andre kristne. Man får lov at gå alene med sine bange tanker og sin uro. Man får ikke talt med andre om det. Man er alene. Og da er man et lettere bytte for bekymringerne. Man tumler med sine egne tanker og ved ikke, hvordan man skal klare at være kristen. De andre hjælper jo ikke. De ved måske ikke engang om min situation. Og jeg er lige så stille holdt op med at lytte til Guds røst i Skriften og i kirken. Derfor hører jeg nærmest aldrig, at Gud er min Skaber og Frelser. For jeg går rundt i mine egne tanker, og evangeliet er kun noget, jeg forsøger at tænke mig til. Det er på vej til at forsvinde. Og jeg er på vej ind i frafaldet.

3. Fortællingen om ”den fortabte søn” giver et godt indblik i, hvordan frafald kan foregå. Den yngste søn brød med sin far og tog hjemmefra. Mon han oplevede det som et frafald? Sikkert ikke. Nej, for ham var det muligheder, han udnyttede. Han opfattede det positivt. Han var faktisk aktiv i sit eget frafald. - Men faderen oplevede det helt anderledes: som et tab, et stort tab, som et frafald. Frafaldet kan vi kun dårligt selv erkende. Men vi mærker på et tidspunkt følgerne. Og mon der så er nogen vej tilbage?

JESUS BEVARER FOR FRAFALD

4. Jesus har talt sådan, for at vi ikke skal falde fra. Der skal åbenbaring til. Vi skal se vores situation og liv fra Guds synsvinkel og fra Guds virkelighed. Det afgørende for et godt liv er *ikke*, om vi nyder tilværelsen selv i fulde drag. Det afgørende for et godt liv er, at vi lever i sandheden.

Og sandheden er, at vi lever i en verden, hvor der er brug for kærlighed og tjeneste, for offervilje og selvhengivelse. Og for tilgivelse og frelse. Derfor er det vigtigste i evangeliet i dag det, Jesus har sagt, *for at vi ikke skal falde fra*.

5. Hvad tænker han særligt på? Han siger jo, at han ikke sagde det til dem fra begyndelsen, fordi han var hos dem. Men nu siger han det. *Men jeg sagde det ikke til jer fra begyndelsen, fordi jeg var hos jer*. Derfor er det nok rigtigt af os at forstå det som den tale, han holdt den sidste aften før sin lidelse og død på korset.

6. Lad os derfor lytte til nogle klip fra hans tale til dem skærtorsdag aften. et, han sagde den aften. Den står i Johannesevangeliet kapitel 13-17.

- Det var den aften, hvor han vaskede deres fødder. Og han fortalte dem, at fodvaskningen betød for dem, at de nu var rene, dvs. rensede for al synd og skyld. Han sagde også, at de nu skulle vaske hinandens fødder. ... måske for at de ikke skulle falde fra? Jo.

- Og han forudsagde han, at Judas ville forråde ham. Og advarede. ... for at han ikke skulle falde fra? Jo, for at han ikke skulle falde fra!

- Det var også den aften, hvor han gav dem det nye bud om kærlighed. Her forudsagde han, at Peters kærlighed ville slå dybe revner. I overmod ville han fornægte Jesus. Men Jesus sagde samtidig, at hans kærlighed til apostlene ville bære gennem selv det dybeste fald. Måske for at de ikke skulle falde fra i mørket? Jo. For at de ikke skulle falde fra.

- Det var den aften fortalte han dem om de evige boliger, hvordan han gik i forvejen og gjorde alt klar – og hvordan han ville sende dem en anden Talsmand, som skulle være hos dem altid. Selv ville han komme igen til dem og til sidst tage dem ind i herligheden ... for at de ikke skulle blive i troen! .

- Og han fortalte dem – og os - at han selv er det sande vintræ og vi er grenene. Og at livet går ud på at blive hos ham, fordi livet udgår fra ham. Og han gentog derpå befalingen om at elske hinanden med henvisning til, at han elskede dem og gav sit liv for dem. *"I er mine venner"*, havde han sagt. *"Ingen har større kærlighed end den, at han sætter livet til for sine venner."* Igen: ... for at de ikke skulle falde fra, men blive ved med at tro på ham, også den dag han satte sit liv til for dem.

7. Og da kom ordene, vi har i søndagens evangelium: at Jesus vil sende Talsmanden, så vidnesbyrdet om Jesus ikke skal forstumme, men lyde både til og gennem apostlene – og både til og gennem vores menighed i dag.

Det faktum, at vi hører om Jesus som vores frelser lige nu skyldes, at Jesus har sendt os Talsmanden. Så enkelt er det. Helligånden er iblandt os, når vi hører vidnesbyrdet om Jesus. Han giver os håb, når andre tænker, at livet går under. Han giver os fremtid og evigt liv, når andre vil sige, at tiden er udløbet.

8. Da Jesus døde på korset, var det ikke disciplenes undergang. Nej, det var deres ven, som satte livet til for sine venner. De kunne altså vide sig i sikkerhed, når han blev revet bort i døden. Og når de senere skulle sætte livet til som hans vidner, ville det heller ikke være forgæves.

Hvis vi ser bort fra, at Jesus er vort liv, og i stedet fokuserer på lidelsen her og nu og på selve døden, da vælger vi frafaldet, fordi vi bilder os ind, at vi på den måde vinder livet. Men sandheden er, at vi mister livet. For vi mister troen på Ham, som er vort liv og vor Frelser. - Men når vi i stedet for i troen ser, at vores ven dør for os, for at vi skal leve, da er alt jo vel. Det holder os oppe. Han bærer os, så vi ikke falder fra.

9. Helligåndens gav apostlene kraft, så de ikke faldt fra. Paulus siger i Filipperbrevet: *"Alt formår jeg i ham, der giver mig kraft."* (Fil 4,13). Og i Efeserbrevet siger han: *"Han formår med sin kraft, der virker i os, at gøre langt ud over alt, hvad vi beder om eller forstår"* (Ef 3,20). Paulus fortæller om det i 2 Korintherbrev. Her beskriver han livet som apostel: ... *som døende, og se, vi lever, som tugtede, men ikke pint til døde, som bedrøvede, dog altid glade, som fattige, der dog gør*

mange rige, som de, der intet har og dog ejer alt (2 Kor 6,9-10). Sådan siger han, fordi Talsmanden vidnede om Jesus ind Paulus' liv.

10. På samme måde med os. For Jesus har lovet: *Når Talsmanden kommer, som jeg vil sende til jer fra Faderen, sandhedens ånd, som udgår fra Faderen, skal han vidne om mig.* Sådan går det til, at vi ikke mere er alene og forladt, selv om andre vil påstå, at vi er det. Helligånden fortæller os jo om Jesus, at han er hos os med sin frelsende kærlighed, som skjuler mange synder – alle vore mange synder!! Og derfor har vi også noget at give videre: nemlig hans kærlighed, som skjuler mange synder. Søndagens epistel siger jo: *Først og fremmest skal I holde fast ved den indbyrdes kærlighed, for kærlighed skjuler mange synder (1 Pet 4).* Sådan går det i opfyldelse, som Jesus siger: *Men også I skal vidne, for I har været med mig fra begyndelsen.* For vi bliver omfavnet af hans kærlighed og tilgivelse, så vi kan bevidne den i verden.

TALSMANDEN VIDNER – OG VI VIDNER

11. Apostlene var første hånds vidner øjenvidner. De havde været med Jesus fra begyndelsen. De stod med deres liv inde for, at Jesus var deres og verdens frelser. Og de mistede livet. Men dermed bevidnede de endnu stærkere, at Jesus var deres liv. Evangelierne og brevene er så at sige underskrevet med deres eget liv, med deres eget blod, som de ofrede i troen på Jesus. Også af den grund er deres ord blevet vores faste holdepunkt. Talsmandens ord til dem er blevet Talsmandens ord til os. – gennem dem. Helligånden mindede dem om Jesus på en sådan måde, at vi kan vide med vished, at Helligånden taler til os, når vi lytter til apostlenes evangelier og breve.

12. Hør det derfor for sidste gang i dag: *Sådan har jeg talt til jer, for at I ikke skal falde fra.*” Det betyder jo to ting: - At vi vil falde fra, hvis vi ikke hører og tager hans ord til os. – Og, at hvis vi hører hans ord og tager dem til os, da vil vi ikke falde fra. For det er ordenes hensigt og formål. Det er deres styrke og kraft. De er virkelig bæredygtige. Talsmanden bærer os med disse ord. Og vi får lov at bære hinanden med disse ord, når vi bevidner dem for hinanden og for andre. Amen.